

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně obchodní společnosti **K. D., a. s.**, zastoupené JUDr. Vladimírou Kolaříkovou, advokátkou se sídlem tamtéž, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem v Praze 6, Antonína Čermáka 2a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2003, č. j. O-164124, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2005, č. j. 5 Ca 191/2004-140,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2005, č. j. 5 Ca 191/2004-140, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 19. 2. 2003, č. j. O-164124, zamítl žalobkyni přihlášku kombinované ochranné známky ve znění „Č. A.“. Rozklad žalobkyně žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí o zamítnutí výše uvedené přihlášky ochranné známky potvrdil. Žalobu proti tomuto rozhodnutí soud citovaným rozsudkem zamítl.

V jeho odůvodnění uvedl, že za klamavou známku ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), je nutno považovat i takovou ochrannou známku, pokud je způsobilá klamat veřejnost co do původu zboží, tedy třeba při nákupu zboží vyvolat důvěru v obsah veřejně známého označení, který ve skutečnosti nemá. Žalovaný proto podle něj nepochybil, pokud zamítl předmětnou přihlášku ochranné známky, neboť se shodovala s názvem právnické osoby příslušné hospodařit s majetkem státu. Navíc za situace, kdy předmětem činnosti této právní instituce jsou činnosti shodné a podobné službám obsaženým v seznamu služeb přihlášeného označení. Závěr žalovaného, že přihlášené

označení by u průměrného spotřebitele mohlo vyvolat mylnou představu, že takto označené služby poskytuje státní instituce zřízená zákonem, dle soudu nevybočuje z mezí a hledisek daných zákonem. Na závěry žalovaného pak nemohlo mít vliv, že zákon o Č. nabyt účinnosti až po podání přihlášky ochranné známky, protože pro žalovaného byl rozhodný právní a skutkový stav v době vydání rozhodnutí. Proto rozhodl, jak shora uvedeno.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobkyně napadla rozsudek soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zopakovala jako při jednání před soudem, že správní orgány nerespektovaly právo přednosti žalobkyně dle § 6 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Stejně tak nebylo respektováno její rovné postavení ve správním řízení, neboť správní orgány při svém rozhodování uplatnily v rozporu se zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, své právo veřejnoprávní regulace hospodářské soutěže zjevně ve prospěch „státní instituce“. Tím mělo dojít k stěžovatelské diskriminaci.

Žalobkyně dále zdůraznila, že je od dubna roku 1998 autorem originálního názvu „Č. K.“ a majitelem ochranné známky tohoto znění (č. OZ 0-274018). Stejně tak je autorem originálního názvu „Č. A.“.

Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je dle žalobkyně v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu, protože postrádá vysvětlení, jakým způsobem by mohl být přihlášenou ochrannou známkou klamán nedefinovaný „průměrný spotřebitel“ na nedefinovaném „trhu“, například u služeb, které Č. vůbec neposkytuje. To je v příkrém rozporu s názorem soudu obsaženým v odůvodnění napadeného rozsudku, že „...klamavost se posuzuje vždy ve vztahu k přihlašovatelovi ochranné známky a ve vztahu k výrobkům a službám, pro které je označení zapisováno“. Naprostá nedostatečnost odůvodnění žalovaného v tomto směru tak činí jeho rozhodnutí dle stěžovatelky nepřezkoumatelným, a pokud soud z toho důvodu rozhodnutí nezrušil, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti i řízení soudní. Ze všech shora uvedených důvodů proto žalobkyně navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný využil svého práva podat ke kasační stížnosti svoje vyjádření, ve kterém stížní důvody odmítl. Tvzení žalobkyně o nedostatku důvodů rozhodnutí považoval za ryze účelové. Dle svého názoru věnoval odůvodnění svých závěrů v rozhodnutí dostatečnou pozornost, stejně jako soud v napadeném rozsudku. Soud se podle něj rovněž správně vypořádal s výkladem pojmu „klamavost“, s otázkou tvrzené diskriminace žalobkyně ve prospěch subjektu zřízeného zákonem, i s otázkou, jaký právní a skutkový stav je relevantní pro rozhodování o zápisné způsobilosti označení. Ohledně výkladu pojmů „průměrný spotřebitel“ a „(relevantní) trh“ odkázal na odbornou literaturu a judikaturu soudů. Zdůraznil, že pokud v době rozhodování o přihlášce ochranné známky existuje právnická osoba s názvem zcela shodným s přihlašovaným označením a okruhem činnosti shodným nebo obdobným službám, pro které je označení přihlašováno, přichází ke slovu veřejný zájem, který se uplatnil již při zřizování takové osoby a nadále trvá v podobě zájmu na nerušeném plnění úkolů, pro něž byla zřízena. Z těchto důvodů žalovaný shledal kasační stížnost nedůvodnou a navrhl, aby ji z toho důvodu Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Dle § 38 odst. 8 zákona o ochranných známkách nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení o ochranných známkách správní řád, s výjimkou ustanovení o přerušení řízení, čestném prohlášení, lhůtách pro rozhodnutí a opatření proti nečinnosti. Rozhodnutí vydaná správními orgány v tomto řízení tak musí obsahovat náležitosti vymezené v ustanovení § 47 správního řádu. Obligatorní obsahovou částí správního rozhodnutí je tedy i odůvodnění, v němž dle odst. 3 zmíněné normy správní úřad uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Správní orgán je tak povinen v odůvodnění objasnit mimo jiné aplikaci konkrétního obecně závazného právního předpisu v daném konkrétním případě, stejně jako přesně uvést, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů. V rámci odůvodnění se dále musí vypořádat nejen s provedeným dokazováním, ale i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem jakými úvahami byl veden jak při vlastním dokazování, tak i při výkladu neurčitých pojmů.

Těmto povinností však žalovaný v přezkoumávaném rozhodnutí nedostál. V odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž věnoval objasnění svého závěru, že u přihlašované ochranné známky došlo k naplnění podmínek výluky ze zápisu do rejstříku ochranných známek dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, v podstatě jednu větu (na str. 3 rozhodnutí, předposlední věta v prvním odstavci), ve které uvedl: „Přihlášené označení by tedy u průměrného spotřebitele mohlo vyvolat mylnou představu, že takto označené služby poskytuje státní instituce zřízená výše uvedeným zákonem“. Jakýsi náznak odůvodnění v tomto směru obsahuje snad ještě poslední věta prvního odstavce na str. 4 rozhodnutí: „S ohledem na její několikaleté působení na českém trhu lze důvodně předpokládat, že průměrný spotřebitel byl a je o vzniku Č. mediálními prostředky informován“. Nic víc.

Přitom aplikace ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, dle kterého je ze zápisu do rejstříku vyloučeno označení, které může klamat veřejnost zejména o povaze, jakosti nebo zeměpisném původu výrobků, bližší odůvodnění a výklad bezpochyby vyžaduje. Obsahuje totiž například neurčitý právní pojem „klamat veřejnost“, který ovšem žalovaný nijak nevyložil. Nevysvětlil, v čem klamavost přihlašované ochranné známky spatřuje a jsou-li, a jak, klamavou praktikou výrazněji dotčeny veřejné zájmy. Místo toho zavedl v odůvodnění rozhodnutí další pojmy (průměrný spotřebitel, český trh), aniž by ovšem také u nich popsal, co si pod nimi představuje. Ve vyjádření ke kasační stížnosti sice žalovaný odkazoval na své vyjádření k žalobě a na skutečnost, že pojmy „průměrný spotřebitel“ a „(relevantní) trh“ jsou precizovány v odborné literatuře a judikatuře soudů, ale to jej povinnosti jejich objasnění v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezbavilo. Nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být totiž dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbohem právní problematiky učiněným až například ve vyjádření k žalobě či kasační stížnosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58; www.nssoud.cz). Navíc právní závěr žalovaného vyšel z nesprávné právní premisy, že Č. je státní institucí. Tato právnická osoba byla zřízena zákonem, byla zapsána do obchodního rejstříku, je bezpochyby subjektem veřejného práva, ale státní institucí není.

Žalovaný se také opomněl zabývat tím, zda v úvahu nepřichází současné naplnění také některých dalších zákonných důvodů pro vyloučení zápisu přihlašované ochranné známky, například těch uvedených v ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o ochranných známkách.

Za této situace Nejvyšší správní soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak předvídá § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pro takovou vadu jej měl městský soud zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení, a to z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda takovou námitku obsahovala žaloba. Pokud se tak nestalo, zatížil řízení před soudem vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K takovému pochybení je Nejvyšší správní soud povinen dle § 109 odst. 3 s. ř. s. rovněž přihlédnout z moci úřední, ale v dané věci byla tato výtky fakticky obsažena i v kasační stížnosti.

Proto mu nezbylo, než rozsudek městského soudu dle § 110 odst. 1 zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. V něm je městský soud jeho názorem vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2006

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu